

Μέγα και δύσλυτον ἦτο ἐξ ἀρχῆς τὸ πρόβλημα τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, και ὅπως ὅλα σχεδὸν εἰς τὸν τόπον μας, τὸ ἐξεκινήσαμεν πρὸ εἰκοσιπενταετίας, χωρίς προηγουμένην ἐμβριθῆ ἔ-

ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΩΝ ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΩΝ

ρευναν, χωρίς γνῶσιν, διὰ λόγους κομματικῆς δημοκοπίας, ἀπὸ ἐκείνας ποὺ ἐνθυμίζουσι τὴν περίπτωσιν τοῦ ἐνὸς τρελλοῦ, ποὺ πετάει τὸν ὀγκόλιθον εἰς τὸ πηγάδι, γιὰ νὰ μὴ μπορέσουν νὰ τὸν βγάλουν ἔπειτα χίλιοι γνωστικοί. Πληρώνονται ἀκριβὰ αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ κουτουράδες. Δὲν γνωρίζομεν πῶς και μέχρι πότε θ' ἀντέχη ἡ παραγωγή εἰς τὸ φοβερὸν ὕψος τῶν ἀσφαλιστρῶν. Ἐκεῖνο ποὺ μόνον οἱ τυφλοὶ τὸν νοῦν δὲν ἀντιλαμβάνονται, εἶναι, ὅτι ὁ κόσμος τῶν μισθωτῶν και τῶν ἡμερομισθίων δὲν ἠμπορεῖ νὰ προσδοκᾷ ὄρους ἀμοιβῶν ἱκανοποιητικούς, ἐὰν δὲν ἐφευρεθῆ τρόπος ὑποβιβασμοῦ τοῦ κόστους τῆς ἀσφαλίσεως. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἄλλο θέμα, ἄλλης κλάσεως. Οἰκονομικὸν μαζῆ και κοινωνικόν. Ἡ περίπτωσις, ἐδῶ εἶναι ἐντοπισμένη και θὰ κριθῆ ἀσχέτως πρὸς τὸ ὅλον ἀσφαλιστικὸν πρόβλημα. Οἱ ἱατροὶ ἔχουσι ταμεῖον προικοδοτημένον πλουσιοπαρόχως με «κοινωνικούς» πόρους, και δὲν συντρέχει ἀνάγκη ἐπικουρικῆς ἐνισχύσεως τῆς ἀσφαλίσεώς των. Ὅταν ἐξετάζονται θέματα τοιαύτης φύσεως, ὑπεράνω τοῦ συμβιβασμοῦ τῶν ἀξιώσεων και τῶν συμφερόντων τῶν κοινωνικῶν ὁμάδων, ὑπατον κριτήριον πρέπει νὰ παραμένῃ τὸ συμφέρον τοῦ συνόλου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τελικῶς ἐπιπίπτουσι και ἐπιμερίζονται αἱ πρὸς τὰς ὁμάδας παροχαὶ και εὐνοιαί. Τὸ ἀπαράδεκτον τῶν ἀπαραδέκτων, τὸ φαῦλον, τὸ ἀνήθικον, με τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ συμβιβασθῆ και νὰ συνθηκολογήσῃ καμμία συνείδησις, εἶναι τὸ ὅτι ἀπετολμήθη και ἐπετράπη ἰδιαιτέρον, πλεονεκτικὸν καθεστῶς ἀσφαλίσεως τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἐν λόγῳ ταμεῖου.